

Arrest

nr. 109 586 van 11 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J.-D. HATEGEKIMANA en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van de Democratische Republiek Congo, van Muluba-afkomst. U bent arts, gespecialiseerd in volksgezondheid. U werkte in hospitalen, voor een NGO en voor programma's in het kader van volksgezondheid. In 2009 werd u voorgesteld door het Ministerie van Volksgezondheid om naar Noord-Kivu te gaan, waar er een nood was aan artsen omdat er veel gevallen van ondervoeding, verkrachting en HIV waren. U leidde daar in Rutshuru het gezondheidsdistrict en werkte er als hoofdarts in een ziekenhuis. Op 20 december 2011, bij het verlaten van het ziekenhuis in de ochtend, werd u door drie mannen, die u hun badge van de geheime dienst toonden, gearresteerd. U werd gehandboeid naar een huis gebracht waar u werd geslagen en gefolterd. U werd er gevraagd of u een verrader en een spion bent en samenwerkt met de rebellen. Ze vroegen u waarom u de rebellen behandelde. U vermoedt ook dat ze u ervan verdachten informatie te verspreiden

over slachtoffers van verkrachtingen door regeringstroepen. Dankzij een bevriende dokter uit Goma, die reeds jaren in de streek werkte en er veel mensen kende, kon u nog dezelfde dag rond 16u vrij komen. De dokter had immers een medewerker van de geheime dienst omgekocht. U ging met de dokter mee naar Goma waar u een nacht verbleef. De volgende dag ging u naar Kigali (Rwanda) waar u een 'passeur' ontmoette die door de dokter in Goma geregeld was. De passeur bracht u vervolgens naar Malawi, waar u nog even in een privé-ziekenhuis werkte en waarna u naar België kwam. Uw familieleden verlieten ondertussen eveneens Congo omdat ze gezocht werden naar aanleiding van uw problemen en gingen naar Zuid Afrika waar ze asiel vroegen en zich nog steeds in de procedure bevinden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen voor het CGVS totaal niet stroken met de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ).

Zo verklaarde u voor het CGVS dat u gearresteerd werd door mannen die zich voorstelden als leden van de geheime dienst (zie gehoor CGVS, p.1, 2). Voor de DVZ verklaarde u echter nergens in uw asielaanvraag dat u gearresteerd, opgepakt of opgesloten werd en verklaarde u zelfs uitdrukkelijk op de vraag 'Bent u gearresteerd geweest?' : 'NEE' (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ dd. 25/10/2012, p.3, 4). U verklaarde voor de DVZ bovendien dat u vreest vermoord te zullen worden door de politieke partij PPRD en verklaarde problemen gehad te hebben met die politieke partij. U vermeldde nergens iets van de geheime dienst (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ dd. 25/10/2012, p.4).

Hoewel u uw gehoor op het CGVS aanvangt door te stellen dat uw verhaal niets te maken heeft met PPRD maar wel met de geheime dienst en dat u niet besloot te stoppen als dokter, zoals vermeld staat in het verslag van DVZ, maar dat u gearresteerd werd, dient te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat men op de DVZ de naam van deze partij, zelfs meermaals, zou vermelden in het verslag als deze niet zou genoemd zijn in uw aanvraag. Ook uw antwoord op de vraag of u werd gearresteerd kan onmogelijk verkeerd geïnterpreteerd zijn, gezien de duidelijkheid en eenvoud van de vraag en het erop volgend antwoord. U verklaarde bovendien voor 20 december 2011, de dag waarop u gearresteerd zou zijn, nooit problemen te hebben gehad (zie gehoor CGVS, p.6) en u verklaarde ook geen andere problemen te hebben gehad in Congo (zie gehoor CGVS, p.7), wat het nog merkwaardiger maakt dat er op de DVZ nog zoveel verklaringen werden genoteerd, zonder dat uw arrestatie aan bod kwam.

Nog verdere vaststellingen aangaande uw verklaringen laten trouwens toe de geloofwaardigheid ervan sterk in twijfel te trekken.

Zo verklaart u dat ook uw vrouw en kinderen de DR Congo dienden te verlaten omdat ze hen aan het zoeken waren omwille van uw problemen. U verklaart dat ze in Zuid Afrika zijn en nog steeds in de asielpprocedure zitten (zie gehoor CGVS, p.2). Gevraagd hoe uw familieleden dan wisten dat ze gezocht werden, komt u echter niet verder dan te stellen dat uw vrouw u dit zei. Opnieuw gevraagd of uw vrouw u dan zei hoe ze wist dat ze gezocht werden, verklaart u merkwaardig genoeg dat ze u dat niet zei (zie gehoor CGVS, p.4). Bovendien voegde u er later aan toe dat de leden van uw familie vervolgens in Kinshasa een paspoort gingen halen met een visum voor Zuid Afrika, wat bezwaarlijk in overeenstemming is te brengen met uw verklaringen dat ze zouden gezocht worden door de Congolese autoriteiten, zelfs de geheime dienst, omwille van uw problemen. Het is echter ook totaal niet aannemelijk dat, indien uw familieleden echt door de autoriteiten zouden gezocht worden, jullie niet uitgebreider zouden gesproken hebben over de precieze aard van deze problemen, of toch alvast over de reden waarom ze vermoedden dat ze gezocht werden.

Verder slaagt u er ook niet in duidelijk te maken waarom u door de geheime dienst gearresteerd zou zijn. U verklaart dat ze u vragen stelden maar wanneer gepeild wordt naar de aard van die vragen komt u niet verder dan te stellen dat ze vroegen of u een spion of een verrader was en waarom u de rebellen behandelde (zie gehoor CGVS, p.7). U verklaart dat ze niet echt informatie van u nodig hadden (zie gehoor CGVS, p.7), wat het merkwaardig maakt dat ze uw huis zouden doorzocht hebben. Gevraagd wat ze dan in uw huis zochten, verklaart u het niet te weten (zie gehoor CGVS, p.4, 8). U verklaart trouwens nooit naar uw huis te zijn teruggekeerd (zie gehoor CGVS, p.4) en baseert uw verklaringen over deze huiszoeking dus enkel op verklaringen van derden aan u.

Verder weet u niet of er nog personeelsleden van uw ziekenhuis of dokters uit andere ziekenhuizen problemen hadden (zie gehoor CGVS, p.7). U hebt weet van een dokter die problemen had maar dat vernam u pas in België en u weet niet precies voor welke organisatie deze dokter werkte wat toch laat uitschijnen dat u weinig interesse voor de zaak hebt (zie gehoor CGVS, p.7). U nam sinds

u gearresteerd werd ook geen contact meer op met uw collega's in het ziekenhuis hoewel u er toch de leiding had (zie gehoor CGVS, p.8). U verklaart dat u het telefoonnummer verloor, maar er kan toch aangenomen worden dat u, zeker met uw beweerde contacten met een arts in Goma en met gegevens op het internet, gemakkelijk aan het telefoonnummer kon geraken om hen even te informeren over wat er gebeurd was en hen eventueel te waarschuwen voor het risico dat de achterblijvers eventueel liepen. Het feit dat u naliel dit te doen, tast het doorleefd karakter van uw verklaringen grondig aan.

Deze doorleefdheid wordt verder aangetast door de inconsistente verklaringen die u trouwens aflegt over hoe rebellen in oorlogsgebied in de DR Congo te behandelen. Wanneer u immers op een bepaald moment tijdens het gehoor wordt gevraagd of u dokters kent die weigerden de rebellen te behandelen, verklaart u onomwonden dat dat in de DR Congo niet gebeurt om vervolgens ook te verklaren dat er nooit een order was van de regering dat u hen niet mocht helpen (zie gehoor CGVS, p.7, 8). Verder tijdens het gehoor, wanneer u gevraagd wordt of u iemand zou behandeld hebben van wie u wist dat hij een rebel was, kan u deze vraag met moeite beantwoorden (zie gehoor CGVS, p.8). U verklaart zelfs dat u dan eerst de autoriteiten zou moeten contacteren en dat u eerst de toestemming zou nodig hebben alvorens u hem mag behandelen omdat het ziekenhuis geen neutraal gebied is (zie gehoor CGVS, p.8), wat toch een heel andere verklaring is dan diegene die u eerder aflegde. Deze verklaringen doen al ernstige twijfels rijzen bij uw bewering in Noord Kivu in een ziekenhuis gewerkt te hebben waar u in aanraking kwam met rebellen. Gevraagd of uw goede vriend, dokter (M.K.), in zijn hospitaal rebellen behandelde verklaart u het niet te weten omdat het niet gemakkelijk is rebellen te onderscheiden van andere patiënten. Gevraagd of (M.K.) persoonlijke problemen had met de geheime dienst verklaart u te denken van niet (zie gehoor CGVS, p.8). Uit beide antwoorden blijkt duidelijk dat jullie dit niet besproken hebben, wat toch merkwaardig is voor twee bevriende artsen die in dezelfde regio en omstandigheden dienden te werken en indien hij u werkelijk zou bevrijd hebben uit uw gevangenschap. Ook deze vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen betreffende uw verklaringen gewerkt te hebben in Noord Kivu.

Deze twijfels worden helemaal bevestigd door de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo verklaarde u dat het hospitaal waar u werkte in Rutshuru, voor de DVZ noemde u het General Hospital of Reference (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ dd.25/10/2012, p.4), een hospitaal van de regering was (zie gehoor CGVS, p.5). Gevraagd of er in de buurt ziekenhuizen waren van NGO's, verklaarde u dat er wel waren en verwees u naar twee NGO's. U zei ook dat MSF (Médecins sans Frontières) naar het ziekenhuis kwam bij epidemies (zie gehoor CGVS, p.8). U verklaarde bovendien dat u in het hospitaal van Rutshuru met twee dokters werkte, uzelf, die het hospitaal leidde, en nog een andere (zie gehoor CGVS, p.5). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat het General Hospital van Rutshuru reeds jaren door MSF wordt beheerd en dat er wel meer dan twee dokters aan het werk zijn. Slechts een deel van het hospitaal zou sinds 2012, dus nadat u de DR Congo verliet, overgedragen zijn aan het Ministerie van Volksgezondheid.

Gevraagd of u ooit werkte voor MSF, ontkende u dit. Toen de protection officer u zei dat ze nochtans informatie in die zin gevonden had over u, verklaarde u dat u ooit wel voor MSF wou werken maar dat jullie het niet eens konden worden over het contract en herhaalde u nooit voor hen gewerkt te hebben (zie gehoor CGVS, p.9). In informatie van en over MSF wordt nochtans vermeld dat een dokter met uw naam voor MSF Zuid - Afrika in 2011 actief was in Congo Brazzaville en vervolgens in 2011 en 2012 in Malawi (zie informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Aangezien u zelf ook verklaart in 2012 in Malawi te zijn geweest en er gewerkt te hebben als arts in een privé-ziekenhuis, weliswaar niet voor MSF aangezien u verklaarde nooit voor hen te hebben gewerkt (zie gehoor CGVS, p.6, 9). Ook uw verklaringen over uw verblijf in Malawi zijn trouwens op zijn minst merkwaardig te noemen. Immers, wanneer u initieel gevraagd werd of u een verblijfsvergunning had voor Malawi, ontkende u dit. Doorgevraagd over dit gegeven, wanneer u wel documenten voor het medisch register in Malawi bleek te hebben, verklaarde u plots dat u toch over een verblijfsvergunning beschikte in Malawi (zie gehoor CGVS, p.3). Gevraagd of u in Malawi ooit asiel vroeg en of dat daar eigenlijk wel mogelijk is, verklaart u merkwaardig genoeg daar zelfs nooit naar gevraagd te hebben (zie gehoor CGVS, p.3), iets wat u nochtans wel meteen deed bij uw aankomst in België. Indien u werkelijk een grote vrees koesterde in de DR Congo, mocht nochtans verwacht worden dat u zo snel mogelijk stappen zou ondernemen om een terugkeer naar dat land te vermijden en internationale bescherming te krijgen of er alvast naar te informeren.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt in het kader van uw asielaanvraag meerdere documenten voor die bovenstaande motivering niet kunnen wijzigen. Zo legt u attesten en diploma's van uw studies geneeskunde neer, samen met

bewijzen van registratie bij de ordes van geneesheren in de DR Congo en Malawi. Dit zijn echter allen gegevens die hierboven niet in twijfel worden getrokken. Hierbij kan wel worden opgemerkt dat uw diploma's een andere geboortedatum van u vermelden dan diegene die vermeld staat op uw geboorteakte. U legt ook een geboorteakte, huwelijksakte en geboorteaktes van uw kinderen neer. Dergelijke documenten bevatten echter geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door deze documenten worden bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij betreurt dat hij in het Nederlands werd gehoord terwijl hij uit een Franstalig land komt en hij Frans spreekt. Het gevolg is dat zijn verklaringen werden veranderd en verkeerd werden geïnterpreteerd en het dossier dus niet objectief werd behandeld. Verzoeker hoopt dat dit probleem zal worden opgelost en dat hij de kans zal krijgen zich uit te drukken in het Frans en zonder tolk.

Verzoeker betoogt bij de aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) te hebben verklaard dat er fouten stonden in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken en snapt niet waarom met de aanpassingen geen rekening werd gehouden.

Verzoeker wijst op zijn verklaringen tijdens het gehoor en stelt dat hieruit duidelijk de redenen voor zijn arrestatie blijken.

Hij nam geen contact op met de mensen die achterbleven omdat hij zijn leven moest redden en geen problemen wilde met de geheime dienst. Hij gaf wel aan dat zijn collega in Goma misschien in contact kwam met iemand op die plaats en volgens verzoekers informatie werd verzoekers woning geplunderd. Over het algemeen kent het land problemen met de communicatienetwerken op het platteland.

Verzoeker vertelde dat dokter M. dezelfde problemen ondervond doch het bericht bereikte hem slechts na aankomst in België.

Verzoeker verklaart voorts gedurende twee maanden als vrijwilliger te hebben gewerkt voor MSF France in Congo Brazzaville, waarna hij zijn werkzaamheden hervatte nadat de vrede in Noord-Kivu in juni 2011 werd hersteld. Voorts stelt hij dat Refips een netwerk is voor gezondheidsprofessionelen in Canada. Hij nam hieraan af en toe deel doch dit is geen ministerie van tewerkstelling en is niet van belang voor zijn asielaanvraag.

Volgens verzoeker is alles over zijn verblijf in Malawi duidelijk. De smokkelaar was van Malawi zodat het makkelijk was om verzoeker via dit land te laten reizen. Hij hielp verzoeker bij de inschrijving bij de orde van artsen en verzoeker werkte er in een ziekenhuis in afwachting van zijn verdere reis. Hij vroeg geen asiel aan in Malawi omdat dit slechts een transitland was en het zijn doel was om naar België te reizen.

Verzoeker wijst er nog op dat de situatie in Congo wordt gekenmerkt door vele problemen, dat het bekend is dat mensen die er worden vervolgd door de geheime diensten overal problemen kennen en dat het rapport van Amnesty International heel duidelijk is daar dit spreekt over schendingen van de mensenrechten. Verzoekers familie heeft het land verlaten uit vrees voor vervolging en omdat zij wist dat het voor verzoeker onmogelijk was om terug te keren.

2.1.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een attest neer van MSF (Médecins Sans Frontières), daterend van 30 september 2011 en waarin wordt bevestigd dat hij voor MSF gedurende meer dan twee maanden in Congo Brazzaville heeft gewerkt (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.1. Daar waar hij vraagt om in het Frans en zonder tolk te worden gehoord, dient te worden opgemerkt dat verzoeker bij de aanvang van zijn asielpcedure verklaarde de hulp van een tolk te verlangen en dat overeenkomstig artikel 51/4, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet het Nederlands werd bepaald als de taal van het onderzoek van zijn asielaanvraag (administratief dossier, stuk 15A, bijlage 26). Bijgevolg is het Nederlands overeenkomstig het gestelde in artikel 51/4, § 3 de taal die in onderhavige procedure dient te worden gebruikt en kan op verzoekers vraag niet worden ingegaan.

Dient voorts te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de vreemdelingenwet schriftelijk is. Overeenkomstig het tweede lid van voornoemd artikel mag verzoeker zijn opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen.

Verzoeker verzocht in het verzoekschrift om te worden gehoord in het Frans, is ter terechtzitting in persoon verschenen en werd gehoord in aanwezigheid van een tolk Frans. Hij heeft geen bijkomende opmerkingen betreffende de eerdere gehoren geformuleerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. Daar waar verzoeker betreurt dat hij in het Nederlands werd gehoord, dient te worden vastgesteld dat zijn betoog feitelijke grondslag mist aangezien verzoeker gedurende het gehele verloop van zijn asielpcedure werd ondervraagd in het Engels, en dit bij het afleggen van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS en tijdens het gehoor dat plaatsvond bij het CGVS (administratief dossier, stukken 4 en 13). Verzoeker maakte hiertegen nooit enig bezwaar en gaf steeds aan de ondervrager goed te begrijpen. Hij verzocht bij de

aanvang van zijn asielpprocedure bovendien zelf om tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag te worden bijgestaan door een tolk Engels (administratief dossier, stuk 14; stuk 15A, bijlage 26). Hij verklaarde bij de DVZ dat het Engels één van zijn talen van oorsprong was (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.10) en stelde bij het CGVS nogmaals uitdrukkelijk dat hij verzocht om zijn asielrelaas in het Engels te doen (administratief dossier, stuk 4, p.2). Daarenboven beperkt verzoeker zich tot het uiten van de louter algemene bewering dat zijn verklaringen zouden zijn veranderd en verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd, zonder deze bewering ook maar enigszins uit te werken. Hij toont niet aan de hand van concrete elementen aan dat, waar of op welke wijze zijn verklaringen foutief zouden zijn geïnterpreteerd of neergeschreven en werkt evenmin *in concreto* uit hoe dit van invloed zou (kunnen) zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker legde blijkens de stukken van het dossier inzake de essentie van zijn asielrelaas dermate tegenstrijdige verklaringen af dat aan dit relaas in het geheel geen geloof kan worden gehecht. In de vragenlijst van het CGVS antwoordde verzoeker op de vraag of hij ooit gearresteerd of (al dan niet voor korte tijd) opgesloten werd, eenduidig: *“NEEN”* (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.3). Wanneer werd gevraagd naar zijn vrees bij een terugkeer naar zijn land, gaf hij aan: *“Ik vrees vermoord te worden door de politieke partij PPRD”*. Hij verklaarde dat hij besloot om te stoppen met zijn werk als dokter omdat hij vernam dat op een vergadering van de PPRD over dokters werd gesproken en omdat hij schrik had dat het met hem slecht zou aflopen. Wanneer uitdrukkelijk werd gevraagd of hij nog andere problemen kende, gaf verzoeker duidelijk aan dat hij geen andere problemen kende met zijn autoriteiten, met zijn medeburgers of van algemene aard (*ibid.*, p.4). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat zijn verhaal niets te maken had met de PPRD doch wel met de geheime dienst. Hij beweerde niet zelf te hebben besloten om te stoppen met zijn werk als dokter doch stelde dat hij in het ziekenhuis werd gearresteerd door de geheime dienst, waarna hij gedurende een dag werd opgesloten, geslagen en gefolterd (administratief dossier, stuk 4, p.1-3). Daarenboven verklaarde verzoeker bij het CGVS uitdrukkelijk dat hij benevens deze arrestatie door de geheime dienst nooit andere problemen kende in Congo (*ibid.*, p.6-7). Verzoeker benadrukt dat hij bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS vermeldde dat er fouten stonden in het verslag van de DVZ doch deze uitleg kan geenszins worden aanvaard. Hij ondertekende de vragenlijst van het CGVS, nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Engels, immers uitdrukkelijk voor akkoord, waarmee hij bevestigde dat de in deze vragenlijst opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.4). Daarenboven is het hoegenaamd niet aannemelijk dat in deze vragenlijst herhaaldelijk melding zou worden gemaakt van de partij PPRD indien verzoeker deze partij aldaar niet zou hebben vermeld in het kader van zijn relaas. Gelet op de duidelijke en eenvoudige bewoordingen van zowel de vraagstelling als verzoekers eenduidige antwoorden ter zake kan bovendien niet worden aangenomen dat de verklaringen dat hij nooit werd gearresteerd en dat hij, naast zijn problemen met de PPRD, nooit andere problemen kende verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd of neergeschreven.

De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt nog verder ondergraven doordat geenszins geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde tewerkstelling in het ziekenhuis van Rutshuru in Noord-Kivu. Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden motivering volledig ongemoeid laat daar waar hierin wordt vastgesteld dat hij inconsistente verklaringen aflegde over de wijze waarop hij rebellen in oorlogsgebied diende te behandelen en dat zijn verklaringen over het ziekenhuis in Rutshuru niet kunnen worden gerijmd met de informatie in het administratief dossier. Deze motivering is pertinent en terecht en wordt, daar deze door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

Bovendien verklaarde verzoeker zowel in de vragenlijst van het CGVS als tijdens het gehoor bij het CGVS dat hij van 2009 tot december 2011 in Rutshuru in Noord-Kivu werkte (administratief dossier, stuk 4, p.5 ; stuk 13, vragenlijst, p.3). Hij maakte nergens enige spontane melding van een onderbreking van deze tewerkstelling of van enige tewerkstelling voor MSF. Wanneer hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij ooit werkte voor MSF ontkende hij dit bovendien ten stelligste. Zelfs wanneer erop werd gewezen dat daar informatie over werd gevonden, bleef hij ontkennen en gaf hij aan dat hij wel wilde werken voor MSF, doch nooit voor hen werkte omdat zij het niet eens geraakten over het contract (administratief dossier, stuk 4, p.9). Verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Na te zijn geconfronteerd met de bestreden beslissing en de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat een dokter met zijn naam in 2011 in Congo Brazaville werkzaam was voor MSF

(administratief dossier, stuk 16: landeninformatie), tracht verzoeker deze verklaringen op heden te wijzigen en deze dermate te manipuleren dat zij in overeenstemming zijn met zowel deze informatie als zijn relaas. Verzoeker erkent in dit kader in het verzoekschrift dat de informatie op hem betrekking heeft en geeft toe wel degelijk in Congo Brazzaville te hebben gewerkt in 2011. Hij stelt dat hij aldaar werkte voor MSF France en dus niet voor MSF Zuid-Afrika. Tevens beweert hij dit slechts gedurende twee maanden te hebben gedaan en vervolgens te zijn teruggekeerd naar Rutshuru in Noord-Kivu. Ter terechtzitting legt verzoeker een attest neer van MSF waaruit zijn werkzaamheden in Congo Brazzaville blijken (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het gegeven dat verzoeker tijdens het gehoor moedwillig zijn werkzaamheden voor MSF (MSF France dan wel MSF Zuid-Afrika) in Congo Brazzaville, die hij uitvoerde tijdens de periode waarin hij beweerdelijk zou hebben gewerkt in het ziekenhuis in Rutshuru in Noord-Kivu, verzweg doet ernstig afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoeker enerzijds beweerde dat zijn vrouw en kinderen zijn land dienden te verlaten omdat zij ingevolge zijn problemen werden gezocht, doch anderzijds in dit kader ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Uit zijn gezegden die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt immers dat hij stelde dat zijn familieleden in Kinshasa een paspoort gingen halen met een visum voor Zuid-Afrika, hetgeen bezwaarlijk kan worden gerijmd met de bewering dat zij werden gezocht door de Congolese autoriteiten en geheime dienst. Daarenboven is het niet aannemelijk dat verzoeker de precieze aard van de problemen niet zou hebben besproken met zijn vrouw en niet op de hoogte zou zijn over de wijze waarop zijn vrouw vernam dat zij en haar kinderen werden gezocht (administratief dossier, stuk 4, p.4). Bovendien brengt verzoeker geen begin van bewijs bij van deze beweerde vlucht van zijn familieleden en legde hij tegenstrijdige verklaringen af omtrent hun verdere lot. Bij de DVZ beweerde hij namelijk dat zij in Zuid-Afrika leefden als erkende vluchtelingen (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.30), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat zij asiel vroegen doch dat hun procedure nog lopende was (administratief dossier, stuk 4, p.2).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De neergelegde documenten, opgenomen in het administratief dossier (stuk 15), vermogen omwille van de in de bestreden beslissing terecht redengeving, dewelke door verzoeker niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Gelet op de *sub* 2.2.5. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker beweert voorts weliswaar dat de situatie in zijn land wordt gekenmerkt door vele problemen en dat er zich mensenrechtenschendingen voordoen doch hij brengt niet het minste begin van informatie bij ter adstructie van dit betoog. Bijgevolg toont hij niet aan dat de situatie in zijn land van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS